

زنده باد اتحاد علیه بیکاری!

به بهانه تجمع کارگران بیکار در سنندج

برهان دیوارگر

بیست پنجم شهریور ماه هشتاد و پنج

دوشنبه ۲۰ شهریور دهها نفر از کارگران اخراجی شاهو، نساجی کردستان و پرریس در مقابل استانداری سنندج تجمع کردند و خواهان کار یا بیمه بیکاری شدند. روزانه از اینگونه اعتراضات در گوشه و کنار این مملکت کم اتفاق نمی افتد. دهها نفر از کارگران شرکت واحد تهران که در جریان اعتراضات خود از کار اخراج شدند، بارها و به شیوه های مختلف به اخراج خود اعتراض کرده اند. طبق آخرین اخبار مدیریت ایران خودرو تصمیم دارد ماهانه ۳۰ هزار تومان از دستمزد کارگران قراردادی را به بهانه افزایش دستمزد بقیه کارگران کم کند، که با اعتراض کارگران روبرو شده است. مشکل بیکاری و ابعاد آن دیگر امروز بر کسی پوشیده نیست. جدا از اینکه میلیونها کارگر در ایران بیکارند، ترس از اخراج و بیکار شدن را به عنوان شمشیری بر سر کارگر شاغل نیز آویزان کرده اند تا از ترس اخراج و بیکار شدن به شرایط کاربرده و ار تن دهد. همچنانکه در ایران خودرو شاهد آنیم، از این حربه برای ایجاد انشقاق میان کارگران شاغل و بیکار، میان کارگران استخدامی و موقت استفاده میکنند. در این میدان و با استفاده از این شرایط برده و ارو وجود نیروی کار ارزان کارگران شاغل نیز همیشه در تهدید و زیر فشار بیکاری و اخراج هستند و خارج از این حمله به سطح دستمزدها نیز هر روزه در جریان است.

اعتراض کارگران در سنندج و طرح خواست کار یا بیمه بیکاری، در این جنگلستان قابل تحسین و ارج است. تنها نگذاشتن این دوستان، پیوستن به آنها و دفاع از مطالباتشان وظیفه نه تنها کارگران شاغل و بیکار در سنندج، بلکه همه مردم این شهر است. همچنانکه گفتم از این نوع تحرکات روزانه در گوشه و کنار مملکت اتفاق می افتد. در خود سنندج مبارزات کارگران بیکار اخراجی شاهو نمونه برجسته آن به حساب می آید. ولی سوالی که در مقابل ماست این است که آیا راه به جایی خواهیم برد؟ آیا کارگران بیکار در سنندج، یا کارگران اخراجی شرکت واحد کاری از دستشان ساخته است؟ چاره چه است؟ در مقابل موجی از اخراج و بیکارسازی تعرض به سطح معیشت طبقه کارگر چه باید کرد؟

اینها و دهها مسئله دیگر سوالات واقعی در مقابل هر فعال کارگری و هر کارگر آگاه و دلسوز است؟ تازه سوای اینها امروز میخواهند با طرح خصوصی سازیها، موجی از تعرضات دیگر را علیه کل طبقه کارگر سازمان دهند.

قرار است سود آوری سرمایه را بالا ببرند و اتکای دولت و صاحبان سرمایه برای رسیدن به سودهای هنوز بیشتر، نه تکنیک پیشرفته، بلکه باز هم تعرض به معیشت کارگران است.

هر روزه آمار اخراج هزاران نفر از کارگران را در نشریات وابسته به رژیم می بینیم. امروز کارگر نساجی شاهو و پرریس و شرکت واحد را بیکار میکنند فردا نوبت کارگر نفت و خودرو سازی و برق است.

متأسفانه اعتراضات از نوع کارگران در سنج هر چند ارزشمند و قابل ستودنی، اما هنوز جواب معضل نیست. این اعتراضات بدلیل پراکنده بودن و در نبود اتحادی عملی و واقعی میان کارگران شاغل و بیکار و نه تنها این، بلکه اعتراضات فابریکی و پراکنده، تا کنون نتوانسته است فشاری جدی به کارفرما و دولت بیاورد. بیکاری و مبارزه با آن امر کل طبقه کارگر است. حقایقی که امروز میبینیم و شرایط باز هم اسفبارتری که میخوانند به طبقه کارگر تحمیل کنند، بیش از هر زمان ضرورت اتحاد کل طبقه کارگر علیه بیکاری را به جلو صحنه رانده است.

این اتحاد میتواند و لازم است حول افزایش دستمزدها به تناسب تورم و تامین بیمه بیکاری برای تمام بیکاران بالای ۱۶ سال صورت بگیرد. اینها مطالبات اصلی و محوری کل طبقه کارگر شاغل و قراردادی تا بیکار است. این تنها راه ایجاد سد و مانعی در مقابل تعرض سازمانیافته به طبقه کارگر است.

اما این اتحاد بدون دخالت جدی کارگران کمونیست، بدون دخالت جدی و هوشیارانه رهبران و فعالین کارگری مقدور نیست. سازماندان اتحاد علیه بیکاری دست این صف را میبوسد. راهی جز این وجود ندارد و هیچ خدایی به داد ما نمیرسد. بیکاری و فلاکت را چون پتکی بر سرمان آویزان کرده اند. یا مقاومتی را در مقابل این بیرحمی و توحش سازمان میدهیم، یا اجازه میدهیم زندگی و حرمت و شخصیت و کرامت ما بیش از این هم لگد مال بشود.

اما کل حقیقت این است که این کار از ما ساخته است. چرخ تولید این ویرانه را ما در دست داریم. سرمایه این مملکت را ما میسازیم. ما میتوانیم اگر همت کنیم در یک روز کل جامعه را مختل کنیم. ما میتوانیم دولت را با تمام صاحبان سرمایه به کرنش واداریم. اما باید همت کرد. اگر بخواهیم دنیا میتواند اینقدر هم سیاه نباشد. اتحاد طبقه کارگر خودبخود ایجاد نخواهد شد. ما باید عامل این اتحاد باشیم. ما باید این صف میلیونی را از شرکت واحد تا نفت و ایران خودرو از کارگر بیکار در بازار و میدانهای کار تا نوب آهن و نساجیها و همه را به هم بیافیم. این انتخابی است در مقابل ما. این وظیفه تاریخی بر دوش کارگران سوسیالیست، بردوش کارگران آگاه و رهبران دلسوز کارگری میباشد. این مهم را نباید از طبقه کارگر، از فرزندانمان و از بشریت دریغ کنیم. این بر دوش ماست دوستان! اتحاد علیه بیکاری را ما میتوانیم و باید سازمان دهیم.

زنده باد اتحاد علیه بیکاری

زنده با همبستگی کارگری ما

برهان دیوارگر

Borhandivargar2006@yahoo.com